

«Συγκλονιστικό άρθρο για τον ωκεανό της αγάπης των γονέων
προς τα παιδιά τους»

«Από το φετινό καλοκαίρι μια εικόνα θα μείνει στο μυαλό μου χαραγμένη... Σε ονειρεμένη παραλία ελληνικού νησιού, κάτω από την μπροστινή ομπρέλα, ένας πατέρας, μόνος, «απολαμβάνει» τις διακοπές του στην Ελλάδα με τους δύο γιους του. Ο ένας ζωηρός και αρτιμελής. Ο άλλος ικανός να κουνήσει μόνο το κεφάλι του. Κι όμως, ήταν κάθε μέρα κάτω απ' την ίδια ομπρέλα, δίπλα στην κλειστή αναπηρική καρέκλα του και σε μια φουσκωτή βαρκούλα. Ο πατέρας τον έπαιρνε αγκαλιά και τον έβαζε στο νερό, τυλίγοντάς τον μ' ένα λίγο πιο διαφορετικό «μακαρόνι» από αφρολέξ και κολυπούσε μαζί του με τις ώρες... Τους σκέφτηκα να ξεκινάνε από τη χώρα τους, να παίρνουν το αεροπλάνο κι έπειτα το καράβι για να φτάσουν στο νησί.

Μ' έπιασε κανονικός πανικός. Απορία: αν ήμουν στη θέση του; Θα έκανα όλο αυτό το ταξίδι για τον δω να χορεύει με το πορτοκαλί μακαρόνι του στα κύματα; Θα τον κουβαλούσα κάθε μέρα στην πλάτη μου; Σίγουρα ναι. Και νομίζω ότι αυτό που θα με βασάνιζε δε θα ήταν όλα όσα θα έκανα γι' αυτόν, αλλά όλα αυτά που δεν θα μπορούσα κάποια στιγμή να κάνω. Γιατί αυτός θα μεγάλωνε κι εγώ θα μίκραινα, και κάποια στιγμή θα εξαφανιζόμουν...

Ο ωκεανός της αγάπης για τα παιδιά μας είναι αστείρευτος, κι εμείς οι γονείς κολυμπάμε με ανεξάντλητη δύναμη... Και ταυτόχρονα πνιγόμαστε σε μικρά κουταλάκια με γλυκό νερό... Το παιδί μας δεν κάνει καλά γράμματα, δεν είναι ο καλύτερος μαθητής, δεν του αρέσει το ποδόσφαιρο, δεν είναι τόσο όμορφο, δεν του αρέσουν τα σωστά κορίτσια, του αρέσει να βάφει τους τοίχους... **Η αγάπη σημαίνει πρώτα και πάνω απ' όλα αποδοχή. Αναγνώριση και αποδοχή. Ας είναι αυτό το δικό τους μακαρόνι από αφρολέξ...** Κι ας έχουμε αυτές τις δύο λέξεις στο μυαλό μας τη στιγμή που θα αφήσουμε τα παιδιά μας στην πόρτα του σχολείου. Αν θέλουμε να επιστρέφουν σε μας, με χαμόγελο και αγάπη...»

Το άρθρο που επέλεξα αναφέρεται στην αγάπη των γονιών για τα παιδιά τους. Μια αγάπη η οποία τους δίνει αστείρευτη δύναμη για να μπορέσουν να αντιμετωπίσουν και τις πιο δύσκολες καταστάσεις. Η αγάπη είναι η κινητήριος

δύναμη που κάνει να ξεπεραστούν και τα πιο δύσκολα προβλήματα. Η αστείρευτη αγάπη των γονιών συντελεί στην σωστή ψυχική διάπλαση της φυσιολογίας και της προσωπικότητάς τους. Δίνει στα παιδιά αυτοπεποίθηση και αποκτούν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους. Δεν νιώθουν ποτέ μόνα στην κάθε δυσκολία, αλλά γνωρίζουν ότι έχουν πίσω τους βοήθεια και ανιδιοτελή αγάπη...

Συγχρόνως όμως αυτή η αγάπη τους οδηγεί κάποιες φορές σε υπερπροστασία, τους κάνει να πιέζουν συνεχώς το παιδί, να έχουν απαιτήσεις, να ανεβάζουν ψηλά τον πήχη, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι δεν γίνεται για το «καλό» του παιδιού τους. Η στάση αυτή των γονέων οφείλεται στο γεγονός ότι οι ίδιοι θέλουν το καλύτερο δυνατό. Το άγχος της επιτυχίας των στόχων είναι εκείνο που οδηγεί τους γονείς. Η ανησυχία αυτή δικαιολογείται στο πλαίσιο της αγάπης και του ενδιαφέροντός τους για τα παιδιά τους και στο γεγονός ότι θέλουν το καλύτερο για εκείνα. Σίγουρα οι γονείς μας είναι οι άνθρωποι οι οποίοι μας στηρίζουν με κάθε τρόπο σε όλη μας τη ζωή...

Ξέρω και εγώ ότι μπορώ να βασίζομαι στους γονείς μου. Θα ήθελα όμως να με καταλαβαίνουν περισσότερο, να αναγνωρίζουν ό,τι κάνω και να με αποδέχονται όπως είμαι...

Ανδρέας Κεσέρογλου

Τμήμα Γ1

Από το φετινό καλοκαίρι μια εικόνα θα μείνει στο μυαλό μου караγμένη. Περίπου ένα μήνα πριν ανοίξουν τα σχολεία –ο συννεφιασμένος καθόλου τυχερός– σε ονειρευμένη παραλία ελληνικού νησιού, κάτω από την μπροστινή ομπρέλα, η ίδια σύνθεση: πατέρας, μόνος «απολαμβάνει» τις διακοπές του στην Ελλάδα με τους δύο γιους του. Ο ένας ζωηρός και αρτιμελής. Ο άλλος ικανός να κουνήσει μόνο το κεφάλι του. Κι όμως, ήταν κάθε μέρα κάτω από την ίδια ομπρέλα, δίπλα στην κλειστή αναπηρική καρέκλα του και σε μια φουσκωτή βαρκούλα.

Ο πατέρας του τον έπαιρνε αγκαλιά και τον έβαζε μέσα στο νερό, τυλίγοντάς τον με ένα λίγο πιο διαφορετικό «μακαρόνι» από αφρολόε και κολυμπούσε μαζί του με τις ώρες. Δεν ξέρω τι ήταν σε θέση να καταλάβει ή να απολαύσει το αγόρι, έτσι όπως λίκνιζαν ήρεμα το σώμα του τα κύματα, έμοιαζε πάντως να αισθάνεται πως πετάει. Τους σκέφτηκα να ξεκινάνε από τη χώρα τους, θα έλεγα αν πούμε Γερμανία, να μπαίνουν στο αεροπλάνο, να προσγειώνονται, να παίρνουν το καράβι για να φτάσουν στο νησί. Με έπιασε κανονικός πανικός. Απορία. Αν ήμουν στη θέση του; Θα έκανα όλο αυτό το ταξίδι μόνη μου για να τον δω να χορεύει με το πορτοκαλί μακαρόνι του στα γαλάζια κύματα; Θα τον κουβαλούσα

κάθε μέρα στην πλάτη μου; Ναι. Σίγουρα. Και νομίζω ότι αυτό που θα με βασάνιζε δεν θα ήταν όλα όσα θα έκανα γι' αυτόν, αλλά όλα αυτά που δεν θα μπορούσα κάποια στιγμή να κάνω. Γιατί αυτός θα μεγάλωνε, και εγώ θα μικραίνα και κάποια στιγμή θα εξαφανιζόμουν. Αυτός θα ήταν ο καημός μου, νομίζω.

Ο ωκεανός της αγάπης για τα παιδιά μας είναι αστείρευτος, και εμείς οι γονείς κολυμπάμε με ανεξάντλητη δύναμη. Ή τουλάχιστον μπορούμε. Και ταυτόχρονα πνιγόμαστε σε μικρά κουταλάκια με γλυκό νερό. Το παιδί μας δεν κάνει καλά γράμματα, δεν είναι ο καλύτερος μαθητής, γράφει ακόμη το είμαι με ι και ε, δεν του αρέσει το ποδόσφαιρο –μα εμείς θέλουμε να τον κάνουμε επαγγελματία–, δεν είναι τόσο όμορφο, δεν του αρέσουν τα σωστά κορίτσια (ή τα κορίτσια γενικά), δεν του αρέσει η σωστή δουλειά, του αρέσει να βάζει τους τοίχους ή να μαγειρεύει, ή ότι δεν αρέσει σε μας τέλος πάντων. Η αγάπη σημαίνει πρώτα και πάνω από όλα αποδοχή. Αναγνώριση και αποδοχή. Ας είναι αυτό το δικό τους μακαρόνι από αφρολόε. Και αν έχουμε αυτές τις δύο λέξεις στο μυαλό μας τη στιγμή που θα αφήνουμε τα παιδιά μας στην πόρτα του σχολείου. Αν θέλουμε να επιστρέφουν σε μας. Με χαμόγελο και αγάπη.

Μαρκέλλα Δήμου